

Geen gesnor als van de kat, geen gekir als van de duif, en geen beweging als het kwispelstaarten van den hond, niets van eenige uiting van welbehagen is ons van de insecten bekend.

We blijven dus staan voor een geheim. Slaan we onze oogen naar den sterrenhemel, wat wonderbaarlijkheden daar, die ons scherpzinnigst denken bijna uitputten! En zien we rond in onze kamer, daar wekt de gonzende vlieg vragen op, die de wetenschap nog maar nimmer beantwoorden kon! De uitlokkende studie en waarneming der natuur brengt immer meer feiten aan het licht, die de maat onzer wijsheid en grootheid immer kleiner maken. Alleen God is groot. Hij schrijft het in de fijnste en in de reusachtigste letters en woorden rondom ons. Maar als Christenen verheugen we ons daarbij, want die onnavolgbare en ondoorgrondbare Schepster is in Christus onze Vader, Wien we bij de eerbiedige kinderlijke hulde aan Zijne grootheid ook den lof der innigste dankbaarheid brengen voor Zijne ontferming.

N.

H.

UIT GROOT GEVAAR GERED.

(Bij de plaat.)

Een vriend van onzen weezenarbeid aan gindsche zijde van den Oceaan bezocht mij twee jaren geleden en nadat wij over veel en velerlei gesproken hadden, kwam ten laatste het gesprek op zijne bekeering. Daar het mij bekend was, dat hij als een ruw jongeling, die van God noch godsdienst wilde weten, ons land had verlaten om in Amerika zijn geluk te beproeven, was het mij bijzonder gewichtig te weten, welk middel de Heere God gebruikt had om hem van den weg der zonde te brengen op het pad des levens. Hij verhaalde mij, terwijl nu en dan een traan langs zijne wangen rolde en zijn gelaat blonk van hemelsche vreugde, het volgende:

In Amerika komende, vond ik daar volstrekt niet, wat ik verwacht had. Ik was met velen van meening, dat daar geld te krijgen was als water, ja dat Amerika, eigenlijk gezegd, zoo'n soort luilekkerland

was, waar de gebraden duiven door de lucht vlogen en de gebraden varkens met het mes in den buik rondliepen. Doch de begoocheling week aanstonds, toen ik mijne voeten te New-York aan wal gezet had en op de kade nog meer armen, zakken-dragers en straatslijpers aantrof, dan ooit in mijne geboorteplaats. Gelukkig bezat ik nog zooveel geld, dat ik de reis naar het Westen kon ondernemen. Ik kwam in een Hollandsche nederzetting aan en had het geluk als knecht bij een boer werk te vinden. Het was intusschen winter geworden en wees daarvan verzekerd, de Amerikaansche boeren schenken de dollars niet weg. Ik heb meermalen gezegd, als de boerenknechts in Holland zoo werkten, als ze in Amerika moeten doen, dan zouden ze spoedig zelve boer kunnen worden; want die in Amerika wil vooruit komen, moet den ouden Hollandschen slakkengang afleeren en hard en zeer vlug beginnen te werken. Ik moest nu voor den boer hout uit het bosch halen. De weg derwaarts liep over een spoorlijn. Nu vindt men in Amerika bijna nergens wachters bij de sporen, zelfs niet op groote wegen. Zij, die de spoorlijn moeten passeeren, moeten zelve voor hun veiligheid zorgen door goed uit te zien of ook een trein in aantocht is. Vol angst zag ik altijd uit, voor ik met mijn kar en paard over de rails reed en een zucht ging van mijn hart, zoodra ik de overzijde had bereikt. De overtocht was op dit gedeelte van den spoorweg dubbel gevaarlijk, daar men in de ommiddellijke nabijheid van een tunnel was. Nu wist ik, wanneer de treinen op dit punt voorbij kwamen.

Ik was eens op de plaats van den overweg gekomen, toen ik van de tegenovergestelde zijde van den tunnel een trein verwachtte. Ik hield dan ook onafgebroken mijn blik naar die zijde van den weg gericht. Mijn paard was al binnen het hek, toen ik tot mijn schrik de rook zie van de locomotief van een trein, die uit den tunnel in snelle vaart komt aanvliegen. Door den tunnel had ik het geluid van den trein niet vernomen en de machinist scheen vergeten te hebben tijdig het fluitje te doen hooren. Eensklaps klinkt het geluid van de stoomfluit mij in de ooren. Mijn paard schrikt en loopt achteruit en de trein snelt

rakelings voorbij, terwijl ik met het paard worstel. De schrik was mij in merg en been geslagen. Ik had geruimen tijd noodig om tot mijzelf te komen. Toen eerst begreep ik, uit welk een gevaar de Heere God mij op wonderbare wijze gered had. Mijn geheele leven kwam mij voor de aandacht. Ik herinnerde mij alles, wat ik als kind bij u op de zondagsschool had gehoord, en het was alsof al mijne groote afwijkingen van den Heer als een geopend boek voor mij leesbaar werden. Weken heb ik in dien toestand doorgebracht. Ten laatste brak het licht van Gods genade door en wanneer ik nu over mijne bekeering spreek, dan kan ik niet anders dan Gods vrijmachtige genade danken, dat Hij mij door Zijne liefdevolle hand van onder de raderen der locomotief heeft weggerukt, dus nog meer als een brandhout uit het vuur.

ZENUWEN.

„Nu, dat ontbreekt er nog maar aan, dat de Vriend des Huizes wil gaan dokteren,” denkt misschien de een of andere lezer, wanneer hij dit opschrift leest. Al zoudt gij hem zulks als een goeden huisvriend wel toestaan, het is nu echter het geval niet. Hier zal volstrekt niet gedokterd worden, tenminste niet met pillen, poeders of drankjes, geen alloëpathische of homoëpathische geneesmiddelen, en wanneer hier met betrekking tot de „zenuwen” een goede raad gegeven wordt, dan moet hij iets meer raken dan de zenuwen, zal het goed zijn. Ik heb er wel eens over gedacht, waar toch op eens al die „zenuwen” vandaan komen bij de menschheid, tenminste bij de zoogenaamde beschaafde menschheid. Vroeger sprak men daar zooveel niet van. Dat wil nu niet zeggen, dat de menschen vroeger geen zenuwen hadden, volstrekt niet; men kan gerust aannemen, dat Methusalach, die zeker een gezonde, sterke man was, anders zou hij niet bij de duizend jaar oud zijn geworden, precies dezelfde zenuwen in zijn lichaam had als wij menschen van dezen tijd. Maar er werd toen niet zooveel over gesproken en geschreven, niet alleen toen Methusalach nog leefde, maar ook later niet; de menschen

wisten er niets van, dat zij zenuwen hadden, om de eenvoudige reden, dat zij ze niet bespeurden. En dat is zeker de normale toestand. Hoe minder ik de organen van mijn lichaam bespeur, des te gezonder zijn zij; maar wanneer ik mijne longen, mijn maag of welk deel het zij, werkelijk begin te voelen, dan is dat reeds een bewijs, dat er iets niet meer in orde is. Zoo zal het ook wel met de zenuwen zijn. Dat men tegenwoordig zooveel daarover spreekt, dat ons geslacht zijn zenuwen zoo voelt, is juist een bewijs, dat in dit opzicht niet alles zoo is, als het zijn moet. In onzen tijd zijn er zelfs geleerde mannen, die de zenuwen tot een soort van tooverstaf verheven hebben, waarmede zij de meest grootsche en wonderbaarste feiten der geschiedenis op de eenvoudigste wijze van de wereld kunnen verklaren. Wij willen niet eens spreken van de bezetenen, waarvan in het Nieuwe Testament sprake is; daarmee zijn die geleerde mannen al lang klaar, dat waren eenvoudige zenuwlijders; maar ook de openbaring van den verrezenen Heiland aan Maria Magdalena moet geen werkelijke openbaring zijn geweest, maar zelfbedrog der vrome discipelen, dat voortspoot uit sterke overspanning harer zenuwen. Evenzoo was het bij de andere jongeren, toen zij hun gekruisigden en verrezenen Heer meenden te zien, bloot een gevolg van zenuwachtigheid. Ook Paulus, zegt men, moet „zeer zenuwachtig” geweest zijn, want zijn neervallen op den weg naar Damascus is blijkbaar niets anders geweest dan een hevig „zenuwtoeval,” waarbij zijne verbeelding vrij spel had, zoodat hij zich later kon inbeelden tot in den derden hemel opgetrokken te zijn geweest; ook de doorn in het vleesch, waarvan hij spreekt, is bepaald niets anders geweest dan een zenuwkramp. Op die wijze lost zich voor dergelijke wijze heeren het geheele Christendom op in een hoogst eenvoudige en natuurlijke geschiedenis van de zenuwtoestanden der verschillende discipelen en discipelinnen, en als er een bijzonder bewijs noodig is, dat onze tijd een tijd van zenuwen is, dan is dit geleverd in het feit, dat men om dergelijke dingen te verklaren of liever te ontzenuwen, aanstonds met de zenuwen op de proppen komt. Maar stel u nu dien gespierden visscher uit Galilea, dien Petrus, eens voor of dien